

משנה שלובה

המשניות הנלמדות השבוע (לפי הלוח היומי) עם רע"ב משולב

ל תשרי - וחסון, חגיגה פ"א מ"ז - פ"ג מ"ד

ראשון ל תשרי

חגיגה פרק א

1

מי שלא חג שלא הביא שלמי חגיגתו ועולת ראיתו ביום טוב הראשון של חג, חוגג את כל הרגל ויום טוב האחרון של חג שמיני עָצַרְתָּ. ואף על גב דרגל בפני עצמו הוא, הוי תשלומין דראשון. וסג השבועות נמי אף על גב דלא הוי אלא יום אחד, יש לו תשלומין כל שבועה, מדאקשינהו קרא להדדי, בסג המצות ובסג השבועות ובסג הספות, מה סג המצות יש לו תשלומין כל שבועה, אף סג השבועות יש לו תשלומין כל שבועה.

עבר הרגל ולא חג, אינו חייב באחריותו. על זה נאמר (קהלת א) מַעֲוֹת לֹא יוּכַל לְתַקֵּן, וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהַמְנוֹת:

2

רבי שמעון בן פונסדא אומר, איזהו מעות שאינו יכול לתקן, זה הפא על הערוה והוליד ממנה ממזר שהביא פסולים בישראל והן לו לזכרון, לפיכך אין עונו נמחק בתשובה. אם תאמר בגונב וגוזל, יכול הוא להחזירו ויתקן יכול הוא שִׁמְמוֹזִי. דמי גנבתו וגזלתו לבעלים ויהא מתקן מן הסטא.

רבי שמעון בן יוחאי אומר, אין קורין מעות אלא למי שהיה מתקן בתחלה ונתעוה, ואיזה, זה תלמיד חכם הפורש מן התורה:

שני א חסון

3

התר נדרים פורחין באויר מעט רמז יש במקרא שיכול החכם להתיר הנדר, ואין להם על מה שיסמכו ואין לסמך עליו, אלא כר מסור לחכמים בתורה שבעל פה. הלכות שבת, חגיגות והמעילות, הרי הם כהררים התלויין בשערה, שהן מקרא מעט והלכות מרביות. הלכות שפת והלכות חגיגה והלכות מעילה. יש בהן הלכות שהן תלויות ברמז, במקרא מעט, פהר התלוי בשערות הראש.

הדינין והעבודות הלכות עבודת הקרבנות, הטהרות והטמאות ועריות, יש להן על מה שיסמכו. הן הן גופי תורה. בגמרא מפרש דהן והן גופי תורה קאמר. כלומר בין אותן שאין להם על מה שיסמכו ובין אותן שיש להם על מה שיסמכו, בין אותן שהן כהררים התלויין בשערה, אלו ואלו גופי תורה:

פרק ב

א

אין דורשין בעריות בשלשה לשלשה בני אדם כאחד אין דורשין להם סתרי עריות, כגון בתו מאנוסתו דלא פתיבא בקרא בהדיא ואתיא מדרשא. שמה בזמן שמדבר הרב עם אחד ישאו ויתנו השנים ביניהם, ולא יתנו לבם לשמע מפי הרב קשדרש בו אסור, ויבאו להקל בעריות על ידי שנפשו של אדם מתאנה להן ומחמדתן יותר משאר אסורים שבתורה.

ולא במעשה בראשית במעשה ששת ימי בראשית בשנים אפלו לשני בני אדם, וכל שכן לשלשה או יותר, דאמר קרא (דברים ד) כי שאל נא לימים ראשונים, יחיד שואל ואין שנים שואלים.

ולא במרכבה ולא פמטסה מרכבה. שראה וחקאל ושראה ישעיה. ורמב"ם פרש, מעשה בראשית, החכמה הטבעית. ומעשה מרכבה, מציאות האל ותארו והמלאכים והנפש והשכל, ומה שיהיה אחר המנות. ואין נראה לי שיקרא כל זה מעשה מרכבה, דאם כן חכמת המרכבה הנה ליה למתני, אלא מעשה מרכבה הוא שעל ידי הזכרת שמות של קדשה משתמשים בפתר, וזופין איך משמרות המלאכים במעמדן ואיך היכל לפנים מהיכל, כעין הסוכין ברוח הקדש

בַּיְחִיד אֶפְלוּ לְאֵדָם אֶחָד אִין דּוֹרְשִׁין בְּמַרְבָּה אֶלְא אִם כֵּן הָיָה חָכֵם וּמִבֵּין מַדְעֵתוֹ, אֶלְא אִם כֵּן מִכִּיר בּוּ הֵרַב שֶׁהוּא חָכֵם שְׂאֵם יִמְסֵר לוֹ רִאשֵׁי פְּרָקִים יִהְיֶה הוּא מִבֵּין הַשָּׂר מַדְעֵתוֹ.

כָּל הַמְּסַתְּכַל בְּאַרְבָּעָה דְּבָרִים הֵנִי דּוֹמְרָשׁ וְאֵזִיל, רְאִוִי לוֹ כְּבָאֵלוּ לֹא בָּא לְעוֹלָם יִפֶּה וְטוֹב הֵיךְ לוֹ אִם לֹא בָּא לְעוֹלָם, מַה לְּמַעְלָה מְרִאשֵׁי הַחַיִּוֹת, מַה לְּמַטָּה מִתַּחַת לְאַרְצָה, מַה לְּפָנִים חוּץ לְמַחְצַת הַרְקִיעַ בְּמִזְרַח, וּמַה לְאַחֹר לְמַעְרָב. פְּרוּשׁ אַחֵר, מַה לְּפָנִים קִדְמָה שְׂנַבְרָא הַעוֹלָם, מַה לְאַחֹר בְּסוֹף הַעוֹלָם לְאַחֲרֵית הַיָּמִים. וְכָל שְׂלֵא חָס עַל כְּבוֹד קוֹנּוֹ שְׁעוֹבֵר עֲבָרָה בְּסִתְרָא וְאוֹמֵר אִין שְׂכִינָה מְצוּיָה כָּאן וְמִי רֹאנִי וְמִי יוֹדְעִנִי, רְאִוִי לוֹ שְׂלֵא בָּא לְעוֹלָם:

שלישי ב חשון

ב

יּוֹסִי בְּן יוֹנָדָה אוֹמֵר שְׂלֵא לְסִמוּךְ בְּיוֹם טוֹב. מִפְּנֵי שֶׁמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּבַעֲלֵי חַיִּים, שֶׁכָּל כַּחוּ הוּא סוֹמֵךְ. וְזוֹ הַמַּחְלָקֶת הֵיטָה בֵּין הַנְּשִׂאִים וּבֵין אֲבוֹת בֵּית דִּין, דוֹר אַחֵר דוֹר, יוֹסִי בְּן יוֹחָנָן אוֹמֵר לְסִמוּךְ. יְהוֹשֻׁעַ בְּן פְּרַחְיָה אוֹמֵר שְׂלֵא לְסִמוּךְ, גִּתְאִי הָאֲרִבְלִי אוֹמֵר לְסִמוּךְ. יְהוֹדָה בְּן טַבְּאִי אוֹמֵר שְׂלֵא לְסִמוּךְ, שִׁמְעוֹן בְּן שִׁשְׁתָּה אוֹמֵר לְסִמוּךְ. שִׁמְעוֹן בְּן שִׁשְׁתָּה אוֹמֵר לְסִמוּךְ. אֲבִטָּלְיוֹן אוֹמֵר שְׂלֵא לְסִמוּךְ. הֶלֶל דְּבַנְיָהם לֹא נִחְלָקוּ. יֵצֵא מִנְחָם לְעִבְדוֹת הַמֶּלֶךְ, וּפְרַשׁ מִלְהוּיּוֹת חִבְרוּ שֶׁל הֶלֶל. לְפִיכָךְ לֹא הוֹדַע מַעֲנִינוּ אִם נִחְלָק עִם הֶלֶל בְּזֶה אִם לֹא, נִכְנָס שְׂפִדָּא וְנִכְנָס שְׂמַאי בְּמִקוֹמוֹ הַלְוִיּוֹת אֲב בֵּית דִּין תַּחְתָּיו, וְנִחְלָק עַל הֶלֶל. שְׂמַאי אוֹמֵר שְׂלֵא לְסִמוּךְ, הֶלֶל אוֹמֵר לְסִמוּךְ. הֵרַאשׁוּנִים שֶׁהִזְכֵּרוּ רִאשׁוֹן בְּכָל זֶה הָיוּ נְשִׂאִים, וְשְׂנִיִּים לָהֶם אֲב בֵּית דִּין:

ג

בֵּית שְׂפִדָּא אוֹמְרִים, מְבִיאִין שְׁלָמִים שְׁלֵמֵי חֲגִיגָה, לְפִי שֵׁשׁ בְּהֵם צָרָה אֲכִילָה לְהַדְיוּט וְאִין סוֹמְכִין עֲלֵיהֶם אֶלְא סוֹמֵךְ עֲלֵיהוֹן מִבְּעוֹד יוֹם. דְּלֹא בְּעִינָן וְסִמְךָ וְשַׁחַט תִּכְפֹּר לְסִמְכָה שְׁחִטָּה, אֲבָל לֹא עוֹלוֹת עוֹלוֹת יְחִיד, וְאֶפְלוּ עוֹלוֹת רֵאשִׁי, שֶׁהֵרִי יְכַל לְהַקְרִיבָה בְּשָׂר יְמוֹת הַרְגֵל, דָּאִמֵר קְרָא (בְּמִדְבָר כ"ט) עֲצַרְתָּ תִּהְיֶה לָכֵם, לָכֵם וְלֹא לְגִבּוֹהַ.

דְּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, מְבִיאִין שְׁלָמִים וְעוֹלוֹת וְסוֹמְכִין עֲלֵיהֶם: וְזֵית הַלֵּל אֲזִמְרִים מְבִיאִין שְׁלָמִים חֲגִיגָה וְעוֹלוֹת לְרֵאשִׁי. דְּכַתִּיב (דְּבָרִים טז) עֲצַרְתָּ לָהּ, כֹּל דָּלָה'. אֲבָל נְדָרִים וְנִדְבוֹת, בֵּין עוֹלוֹת בֵּין שְׁלָמִים, דְּבָרֵי הַלֵּל אִין קְרָבִין בְּיוֹם טוֹב.

רביעי ג חשון

ד

עֲצַרְתָּ שְׁחַל לְהִיּוֹת בְּעֶרְב שַׁבָּת, בֵּית שְׂפִדָּא אוֹמְרִים, יוֹם טְבוּחַ אַחֲרֵי הַשַּׁבָּת יוֹם שְׁחִטַּת עוֹלוֹת רֵאשִׁי שֶׁל יוֹם טוֹב לְאַחֵר הַשַּׁבָּת, שְׂאִין קְרָבִים לֹא בְּיוֹם טוֹב וְלֹא בְּשַׁבָּת, וְעֲצַרְתָּ יֵשׁ לָהּ תְּשִׁלוּמִין כֹּל שְׁבַע כְּפֹסֵס וְסִפּוֹת. דְּבֵית הֶלֶל אוֹמְרִים, אִין יוֹם טְבוּחַ אַחֲרֵי הַשַּׁבָּת. וְזֵית הַלֵּל אֲזִמְרִים מִן לֵה יוֹם טְבוּחַ. אֵינָה צְרִיכָה יוֹם טְבוּחַ, שֶׁמִּתֵּר לְהַקְרִיבֵן בְּיוֹם טוֹב. וְזֵית הַלֵּל לְטַעֲמֵיהוֹ דָּאִמְרִי מְבִיאִין שְׁלָמִים וְעוֹלוֹת בְּיוֹם טוֹב. וְאֲשַׁמְעִין תְּנָא דְאֶפְלוּ הֵיכָא דְלֹא אֶפְשֵׁר לְמַעַבְדַּד לְמַחֵר, כְּגוֹן דְּחַל עֲצַרְתָּ בְּעֶרְב שַׁבָּת, אֶפְלוּ בְּהָא אִמְרֵי בֵּית שְׂמַאי דְאִין עוֹלוֹת רֵאשִׁי קְרִיבָה בְּיוֹם טוֹב וְדָחוּ לָהּ עַד לְאַחֵר הַשַּׁבָּת.

וּמוֹדִים שְׂאֵם חַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, שְׂאֵם טְבוּחַ אַחֲרֵי הַשַּׁבָּת. וְאִין כְּהֵן גְּדוֹל מִתְּלַבֵּשׁ בְּכִלְיוֹ בְּכִלִּים נְאִים שְׂלוּ, בְּיוֹם טְבוּחַ שֶׁל עֲצַרְתָּ שְׂאֵם הַשַּׁבָּת, כְּדִי שְׂלֵא יִתְנָא בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׂבִינּוּ הַלֵּל שְׂאִין הַיּוֹם יוֹם טוֹב, וּמִתְרִין בְּהַסְפָּד וּבִתְעִנִּית, שְׂלֵא לְקַיֵּם דְּבָרֵי הָאוֹמְרִין עֲצַרְתָּ אַחֲרֵי הַשַּׁבָּת שֶׁהֵיוּ הַצְּדוּקִים אוֹמְרִים לְעוֹלָם עֲצַרְתָּ אַחֲרֵי שַׁבָּת, דְּכַתִּיב (וַיִּקְרָא כג) וְסִפְרָתֶם לָכֵם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת, וְהֵן אוֹמְרִים מִמַּחֲרַת שַׁבָּת בְּרִאשִׁית וְאִם כֵּן לְעוֹלָם חַל עֲצַרְתָּ בְּאַחַד בְּשַׁבָּת:

ה

נוֹטְלִין לְיָדִים לְחֵלִין וְלְמַעֲשֵׂר וְלְתְרוּמָה חֵלִין וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְתְרוּמָה דִּי לָהֶם נְטִילָה בְּכִלְיוֹ שְׂאִין בּוּ אֶלְא רְבִיעִית מִיָּם. וְלְקִדְשׁ, מְטַבִּילִין פְּרוּשׁ לְאֲכוֹל שְׁלָמִים וְחִטָּת וְאֶשֶׁם יֵשׁ מַעֲלָה יִתְרָה, שְׂצָרִיךְ לְהַטְבִּיל אֶת הַיָּדִים בְּאַרְבַּעִים סָאָה, וְאָף עַל פִּי שְׂאִינָם אֶלְא סִתָּם יָדִים, שְׂלֵא נִגְעוּ בְּטַמְאָה הַמְּטַמְאָה אֶת כָּל הַגּוֹף מִדְּאוּרִיתָא. וְלְחֻטָּאת, אִם נְטַמְאוּ יָדָיו, נְטַמְא גּוּפוֹ:

וְלְחֻטָּאת. לְגַע בְּמֵי חִטָּת, מִיָּם הַמְּקַדְשִׁים בְּאֶפְרַיִם פְּרָה אֲדָמָה לְהַזִּית מֵהֶם עַל טְמֵאֵי מֵתִים, יֵשׁ מַעֲלָה יִתְרָה, שְׂאֵם נְטַמְאוּ יָדָיו בְּאַחַד מִן הַדְּבָרִים הַמְּטַמְאִים אֶת הַיָּדִים וְלֹא אֶת הַגּוֹף, כְּגוֹן סִפֵּר וְאֲכָלִין טְמֵאִים וּמְשַׁקֵּין טְמֵאִים וְכָל טְמֵאוֹת שְׂמִדְבְּרֵי סוֹפְרִים, נְטַמְא גַם הַגּוֹף, וְכָל הַגּוֹף צְרִיךְ טְבִילָה. וְכָל מַעֲלוֹת הַלֵּל

שָׁזָה גְבוּהַ מִזָּה, מִדְּבַרֵי סוֹפְרִים הֵם. וְהָיָה דְנִקְטָה לְהוֹי הַכָּא גְבִי הַלְכוֹת חֲגִיגָה, לְפִי שֵׁשׁ בְּסוֹפֵן הַלְכוֹת הַרְגֵל, שְׁעֵמִי הָאֶרֶץ חֲשׂוּבִים טְהוּרִים בְּרָגֵל, וְלֹא בִשְׂאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה. בְּסוֹף חֲמֵר בִּקְדָשׁ:

חמישי ד חשון

ו

הַטּוֹבֵל לְחֵלִין וְהַחֲזוֹק לְחֵלִין וְעוֹד ז' מַעֲלָה. הַטּוֹבֵל לְאָכַל חֵלִין וְנִתְכַּוֵּן לְטַבֵּל לְהִיּוֹת מִחֲזַק טְהוֹר לְשֵׁם חֵלִין, אָסוּר לְמַעֲשֵׂר אִסוּר לְאָכַל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי הַנֶּאֱכָל בִּירוּשָׁלַיִם, עַד שִׁיִּטְבֵּל לְשֵׁם מַעֲשֵׂר. וְכֵן כָּלֵם. טַבֵּל לְמַעֲשֵׂר וְהַחֲזוֹק לְמַעֲשֵׂר, אָסוּר לְתַרוּמָה. טַבֵּל לְתַרוּמָה, וְהַחֲזוֹק לְתַרוּמָה, אָסוּר לְקַדֵּשׁ. טַבֵּל לְקַדֵּשׁ וְהַחֲזוֹק לְקַדֵּשׁ, אָסוּר לְחַטָּאת לְכֹסֵי תְּמִטָּה. בְּמֵימֵי הַמִּקְדָּשִׁים בְּאֶפְרָיִם פָּרָה. טַבֵּל לְחֲמוּר, מִתָּר לְקַל. טַבֵּל וְלֹא חֲזוֹק לֹא נִתְכַּוֵּן לְשֵׁם טְבִילַת טְהוּרָה, אֲלֵא לְרַחֲצִיָּה בְעֵלְמָא, כְּאֵלּוּ לֹא טַבֵּל לְמַעֲשֵׂר, וְכֵן שָׁכַן לְתַרוּמָה וְלִקְדָשׁ. אֲבָל טְבִילָה הִיא לְחֵלִין, דְּחֵלִין לֹא בְעוּ כּוֹנֵה:

ז

בְּגֵדֵי עֵם הָאָרֶץ מִדְּרָס אֲב הַטְּמֵאָה לְטֵמֵא אָדָם וְכֵלִים כְּמִדְרָס הַזֵּב שֶׁמֵּטְמֵא אָדָם וְכֵלִים, כְּדֹכָתִיב (וַיִּקְרָא טו) וְכֵן אֲשֶׁר יָגַע בְּמִשְׁכָּבָה יִכְבֵּס בְּגָדָיו לְפָרוּשֵׁין לְאוֹכְלֵי חֵלִיָּהּ בְּטַהֲרַת חֵלִין. בְּגֵדֵי פְרוּשֵׁין מִדְּרָס לְאוֹכְלֵי תַרוּמָה כִּאֵן חֲסַר מַעֲלָה אַחַת, וְהִכִּי אִיבְעִי לִיה לְמִתְנִי, בְּגֵדֵי פְרוּשִׁים מִדְרָס לְאוֹכְלֵי מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, בְּגֵדֵי אוֹכְלֵי מַעֲשֵׂר שְׁנֵי מִדְרָס לְאוֹכְלֵי תַרוּמָה, דְּהֵינּוּ לְפָהֲנִים בְּתַרוּמַתָּן. וְכֵן הֵי מַעֲלוֹת מִדְּבַרֵי סוֹפְרִים נִינְהוּ, שְׂאֵמְרוּ אִין שְׁמִירַת טְהוּרַתָּן שֶׁל אֵלוּ חֲשׂוּבָה שְׁמִירָה אֲצֵל אֵלוּ. וּמִתּוֹךְ שֶׁהֵן אֲצֵל אֵלוּ כְּאֵלוּ לֹא שְׁמֵרוּם, גָּזְרוּ בְּבִגְדֵיהֶם שְׂמָא יִשְׁבֵּה עֲלֵיהֶם אֲשֶׁתּוּ נְדָה, וְהָרִי הֵן מִדְרָס הַנְּדָה. בְּגֵדֵי אוֹכְלֵי תַרוּמָה מִדְּרָס לְקַדֵּשׁ. בְּגֵדֵי קַדֵּשׁ מִדְּרָס לְחַטָּאת.

יִזְרָף בְּן יוֹעֶזֶר הָיָה חֲסִיד שְׁבַבְהֵנָה, וְהִיתָה מְטַפְּחָתוֹ מִדְּרָס לְקַדֵּשׁ. יוֹחָנָן בֶּן גֵּדְיָדָא הָיָה אוֹכֵל עַל טְהוּרַת הַקַּדֵּשׁ כֹּל יָמָיו הִיָּה אוֹכֵל חֵלִין שְׁלוֹ בְטַהֲרָה כְּאֵלוּ הִיָּה קַדֵּשׁ, שֶׁהִיָּה נִזְהָר בְּהֵן מְכַל טְמֵאָה הַמְטַמֵּא אֶת הַקַּדֵּשׁ, וְהִיתָה מְטַפְּחָתוֹ מִדְּרָס לְחַטָּאת אֲבָל לֹא לְקַדֵּשׁ. דְּקִסְבֵּר הָאִי תַנָּא חֵלִין שְׁנַעֲשׂוּ עַל טְהוּרַת הַקַּדֵּשׁ כְּקַדֵּשׁ דְּמוּ. וְאִין כֵּן הִלְכָה, דְּחֵלִין שְׁנַעֲשׂוּ עַל טְהוּרַת הַקַּדֵּשׁ לֹא קַדֵּשׁ דְּמוּ לְכֹל הַדְּבָרִים, כְּדֹאִיתָא בְּסוֹף מִסְכַּת נְדָה:

שישי ה חשון

פרק ג

א

חֲמֵר בִּקְדָשׁ מִבְּתַרוּמָה, שְׁמֵטְבִילִין בְּלִים בְּתוֹךְ בְּלִים שְׁמֵטְבִילִין כְּלֵי עֲמוּדָה כְּלֵי. כְּשִׁשְׁנֵיהֶם טְמֵאִים לְתַרוּמָה, אֲבָל לֹא לְקַדֵּשׁ דְּאִמְרִין כְּבָדוּ שֶׁל כְּלֵי הַפְּנִימִי הַמְכַבֵּיד עַל הַחִיצוֹן שֶׁהוּא מְנַח בְּתוֹכוֹ, חוֹצֵץ בְּפָנֵי הַטְּמֵאָה (צִרִיךְ לומר בְּפָנֵי הַמַּיִם, וְכֵן הוּא בְּרִש"י בְּגִמְרָא) וְאִין טְבִילָה עוֹלָה לֹא לְזָה וְלֹא לְזָה.

אֲחוּרִים וְתוֹךְ וּבֵית הַצְּבִיטָה בְּתַרוּמָה, אֲבָל לֹא בִקְדָשׁ.

לְחֹכִים וְתוֹךְ וּבֵית הַצְּבִיטָה לְמִחוּמָה. כְּלֵי הָרֵאִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּתוֹכוֹ וּבְאֲחוּרָיו וּבֵית צְבִיטוֹ, כֹּל תַּשְׁמִישׁ וְתַשְׁמִישׁ שָׁבוּ, חֲשׂוּב כְּלֵי בְּפָנֵי עֲצָמוּ לְעִנּוּן תַּרוּמָה, שְׂאֵם נְטֵמָא זֶה לֹא נְטֵמָא זֶה. וּבְטַמְאוֹת דְּרַבְנָן קְאָמְרִי, שְׂאֵם נְטֵמָאוֹ אֲחוּרָיו בְּמִשְׁקִים טְמֵאִים לֹא נְטֵמָא תוֹכוֹ וְלֹא בֵית צְבִיטוֹ, וְאִם נְטֵמָא בֵית צְבִיטוֹ לֹא נְטֵמָא אֲחוּרָיו וְתוֹכוֹ. וּפְרוּשׁ בֵּית הַצְּבִיטָה, בֵּית אַחִיזָה, לְשׁוֹן וַיִּצְבֵּט לֵה קְלִי (רוֹת ב). וְאִית דְּגָרְסִי בֵּית הַצְּבִיטָה, לְשׁוֹן אֲצַבַּע, שְׁעוּשִׁין לְקְלֵי בֵית אַחִיזָה לְהַכְנִיס אֲצַבַּעוֹ בְּתוֹכוֹ כְּשֶׁהוּא שׁוֹתֵה, כְּדִי שְׂלֵא יִכְנִיס יָדוֹ לְתוֹךְ הַקְּלִי:

כְּכֵל לֹא לְקַדֵּשׁ. שְׂאֵם נְטֵמָא אֶחָד מֵהֶם בְּטַמְאוֹת דְּרַבְנָן, כְּלוּ טֵמָא לְקַדֵּשׁ:

הַנוֹשֵׂא אֶת הַמִּדְרָס מִנְעַל שֶׁל זָב נוֹשֵׂא אֶת הַתַּרוּמָה אִם יִרְצֶה, בְּחִבִּית שֶׁל חֲרָס, שְׂאִינוּ נֹגַע בְּאוֹרְהָ, אֲבָל לֹא אֶת הַקַּדֵּשׁ מִשׁוּם מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה בְּאָדָם אֶחָד שְׁהִיָּה נוֹשֵׂא חִבִּית יין שֶׁל נְסִיכִים וְנִפְסָקָה לוֹ רְצוּעָה שֶׁל סַנְדָּל שְׁהִיָּה מִדְרָס הַזֵּב, וְנִטְלָה בִידוֹ, וּמִתּוֹךְ כֵּן נִפְלָה לְאוֹיֵר הַחִבִּית וְנְטֵמָא הַקַּדֵּשׁ. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אִמְרוּ הַנוֹשֵׂא אֶת הַמִּדְרָס לֹא יִשֵּׂא אֶת הַקַּדֵּשׁ. וְלִפִּי שְׁמַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה בִקְדָשׁ הִיָּה, לְפִיכָךְ לֹא גָזְרוּ אֲלֵא בִקְדָשׁ וְלֹא בְתַרוּמָה.

בְּגֵדֵי אוֹכְלֵי תַרוּמָה, מִדְּרָס לְקַדֵּשׁ. לֹא כְּמִדְתַּת הַקַּדֵּשׁ בְּחִיצַת טְבִילוֹתָיו מִדְתַּת הַתַּרוּמָה, שֶׁבִּקְדָשׁ מִתִּיר אִם יֵשׁ בְּגֵד טֵמָא וְכֵן לְהַטְבִּילוֹ, אִם קִשׁוּר הוּא מִתִּיר אֶת קִשְׁרוֹ, מִשׁוּם דְּדָמִי לְחִיצָה וּמִנְגִּיב אִם לֹח הוּא מְנַגְּבוּ תַחֲלָה, דְּשִׁמְנוּנִית שְׁעֵלִיו הוּי כְּחוֹצֵץ וּמִטְבִּיל וְאַחַר כֵּן קוֹשֵׁר, וּבְתַרוּמָה קוֹשֵׁר וְאַחַר כֵּן מִטְבִּיל אִם יִרְצֶה קוֹשְׁרוֹ וְאַחַר כֵּן מִטְבִּיל כְּשֶׁהוּא קִשׁוּר וְאִין בְּכֵךְ כְּלוּם:

ב

כלים הנגמרים בטְהֵרָה שגמרו חב, ונזקרו בהם משבאו קרוב לגמרו שהם ראויין לקבל טמאה, אף על פי כן צריכין טבילה לקדש הישין שמא נתז רק מפי עם הארץ על הפלי בשעה שהיה החבר אוהז בו. ואף על פי שבאותה שעה עדין לא נגמר הפלי ולא היה מקבל טמאה, שמא לאחר שנגמר והיה ראוי לקבל טמאה עדין היה הרק לח ומטמא, דתנן במסכת נדה הזב והרק מטמאין לחים, **אָבֵל לֹא לַתְּרוּמָה**.

הפלי מצרף מה שבתוכו לקדש היו חתיכות הרבה של אכלין בכלי אחד ונגע טבול יום שהוא פוסל את התרומה באחת מהן, הפלי מצרפן להיות פלן חשובים כחתיכה אחת ונפסלו פלן, דכתיב (במדבר ז) כף אחת עשרה זהב, הכתוב עשאו לכל מה שבכף אחת, **אָבֵל לֹא לַתְּרוּמָה** אלא אותה חתיכה שנגע בה היא פסולה, והשאר טהורות.

הרביעי בקדש פסול ואינו פוסל, והשלישי בתרומה.

ובתרומה, אם נטמאת אחת מידי בטמאות דרבנן, כגון באכלין ומשקין טמאים וכיוצא בהן, שאין מטמאין אלא ידים ולא את הגוף, **חֲבֵרְתָה טְהוּרָה**. ובקדש, מטביל את שתייהן, שהיד מטמא את חֲבֵרְתָה בקדש והוא שתשאר לחלוטית ביד הטמאה בשעה שנטמאה. אבל לא היה לחלוטית ביד הטמאה, אין היד האחרת טמאה עד שתגע בה, **אָבֵל לֹא לַתְּרוּמָה**:

שבת ו חשון

ג

אוכלין אכלים נגובין בידיים מסאבות בתרומה, אבל לא בקדש.

אוכלין אכלים נגובים בידיים מסאבות בתרומה. הכי קאמר, אוכלין אכלים של חלין נגובין בידיים מסאבות עם התרומה, אבל לא עם הקדש. מי שתחב לו חבר אוכלין של קדש בפיו בידיים טהורות, וזה האוכל ידיו מסאבות, או שתחב הוא עצמו אוכלין של קדש בפיו על ידי כוש או כרכר, ובקש לאכל צנון או בצל של חלין עמקו, שאין ידים מסאבות השניות לטמאה מטמאות את החלין, אפלו הכי גזור רבנן שלא יאכלם עם הקדש, שמא יגע בידיים מסאבות באכלין של קדש שבפיו. ולענין תרומה, אף על פי שהידיים המסאבות פוסלות, לא עשו מעלה זו, אלא אמרין זהיר ולא נגע. ולהכי נקט נגובים, שאלו היה עכשיו משקין עליהם, היו המשקין נעשים ראשונים מחמת הידיים ועושים את החלין שניים, וכשנוגעין בתרומה שבפיו פוסלים אותה.

האונן שלא נטמא במתו ומחסר כפורים שטבל והעריב שמשו ולא הביא קרבנותיו צריכין טבילה לקדש לאחר שבייב קרבנו, אם רצה לאכל קדש, כיון דעד האידינא היו אסורים בקדש אצרכיניהו רבנן טבילה. ומחסר כפורים פוסל את הקדש בנגיעה. והאונן אף על פי שאסור לאכל אינו פוסל בנגיעה, **אָבֵל לֹא לַתְּרוּמָה** דמחסר כפורים ואונן מתרים בתרומה. ואף על גב דאונן אסור במעשר שני, מתר הוא בתרומה, דמרבין ליה מוכל זר לא יאכל קדש (ויקרא כב), זרות אמרתי לך ולא אנינות:

ד

חמר בתרומה, שביהודה נאמנים וכו'. להכי נקט ביהודה, לפי שרצועה של ארץ כנעניים הייתה מפסקת בין גליל ליהודה, וירושלים ארץ יהודה הייתה, ולא היה אפשר להביא קדש מארץ הגליל ליהודה לפי שגזרו טמאה על ארץ העמים, ואפלו של חברים שבגליל לא היה אפשר להביאו לנסכים על טהרת יין ושמן כל ימות השנה עם הארץ שאמר יין זה טהור והוא לנסכים, שמן זה טהור והוא למנחות, נאמן לעולם, דמשום חמר דקדש מזדכר ולא משקר. אבל אם אמר יין ושמן אלו טהורים והן לתרומה, אינו נאמן, שאין אסור טמאת תרומה חומר בעיני עמי הארץ וישיבין דלמא משקרי בה, ובשעת הגתות והבדים בעת הבציר ובעת שעוצרים הזיתים בבד נאמנין אף על התרומה, לפי שכל בני אדם מטהרים את פליהם בעת עשית היין והשמן כדי להפריש התרומה בטהרה.

עברו הגתות והבדים לאחר שעבר זמן הבציר או זמן עצירת הזיתים בבית הבד והביאו לו חבית של יין של תרומה והביא עם הארץ חבית של יין או של שמן של תרומה לכהן חביר ואומר שהיא טהורה, **לא יקבלנה ממנו** בחזקת טהורה, דלאחר הגתות והבדים אינו נאמן, **אָבֵל מניחה לגת הבאה** עם הארץ שיודע שלאחר הגתות והבדים אינו נאמן, מניח חבית זו לגת הבאה ואז נותנה לכהן, דבאותה שעה הוא נאמן עליה.

ואם אמר לו, הפרשתי לתוכה רביעית קדש רביעית, הלא יין לנסכים, נאמן על כל החבית, דמגו דמהימן אקדש מהימן נמי אתרומה.

כדי יין וכדי שמן המדמעות, נאמנין עליהם בשעת הגתות והבדים, וקדם לגתות שבועים יום:

כדי יין וכדי שמן המדמעות. המטהר את טבלו לנסכים, והשתא איכא חלין ותרומה וקדש מערבין ומדמעין זה בזה, ובא לומר גם על הפדים שהן טהורים, אף על גב דעם הארץ אינו נאמן על הפדים אפלו בשעת הגתות, האידינא מהמנין ליה על הפדים אפלו קדם שעת הגתות שבועים יום, דמגו דמהימן אקדש

משנה שלובה - חגיגה

מהימן נמי אתרומה ואפדים, דגנאי הוא לקדש שיהיו הפדים שעירוהו מהם בךזקת טמאה והוא קרב. ושבעים יום דנקט, משום דאורחא דעלמא הוא להזמין את הפלים ולטהרם שבעים יום קדם הגתות:

ניתן להשיג את הגליון במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו', וכן במייל -

2711526@GMAIL.COM

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה

כמו"כ ניתן להשיג את הגליון 'חומש רשיי משולב'

כל הזכויות שמורות. © ניתן להעתיק ולהפיץ ללא כוננת רוח.